

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Selvfølgelig skal man undersøge, men indtil for få uger siden troede vi faktisk, at vi var kommet så langt med undersøgelserne, at vi nærmede os tidspunktet for et forslag, indtil det lige pludselig bliver meddelt, at der ikke kommer noget forslag. Kan vi ikke få at vide, hvad det er for nogle behov for nye undersøgelser, der pludselig er dukket op? Eller hvad er begrundelsen for, at man lige pludselig udskyder reformen, som vi alle havde ventet på at der kom et udspil til?

Derfor vil jeg også spørge den socialdemokratiske ordfører, om der er tilfredshed i Socialdemokratiet med, at det her er udsat på ubestemt tid. Kunne vi ikke få en idé om, hvornår dagens førtidspensionister, de, der faktisk lever under for dårlige kår, kan regne med at få deres forhold forbedret? Hvornår kan de, der i dag er på laveste førtidspension, regne med, at deres forhold bliver forbedret?

Så til det med, hvem der er indbudt og ikke indbudt: Det er rigtigt, at jeg har en indbydelse til at deltage i en studiekreds, og jeg kommer selvfølgelig også sammen med tre andre partier. Alle og enhver herinde ved, at det ikke er dér, forhandlingerne kommer til at foregå. Forhandlingerne kommer til at foregå i den store kreds med de andre partier. Det er da en mærkelig arbejdsfacon. Hvis det er sådan, at man alvorligt mener, at alle partier skal inddrages på lige fod, må vi da også have nogle møder, hvor vi alle sammen mødes på én gang.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Til det sidste vil jeg godt sige, at nu er det jo sådan, at hr. Frank Aaens parti meldte sig ud af den sidste studiekreds, man var medlem af. Sådan er verden jo nogle gange lidt enkel, for da vi lavede ændringerne i bistandsloven tidligere, var det jo sådan, at hr. Frank Aaens parti var med et langt stykke ad vejen. Så kunne man ikke tage noget ansvar for det, da det kom til stykket, og så meldte man sig faktisk selv ud. Hr. Frank Aaen er jo ikke nogen politisk novice, og derfor ved han godt, at når man laver forlig og aftaler, sidder man også og aftaler ting, der rækker videre frem. Sådan er det.

Så vil jeg godt sige om ubestemt tid, undersøgelser osv., at da vi sidst sad og havde studiekreds, var vi i kredsen enige med hinanden om, at førtidspensionsområdet var for stort at

tage med på daværende tidspunkt. Jeg kan ikke huske, om det var før eller efter, hr. Frank Aaens parti meldte sig ud.

Men jeg vil godt sige med hensyn til en tidsplan og til at lave ændringer på området her, at vi i dette Ting i dag har vedtaget – hr. Frank Aaen kan jo selv redegøre for, hvad hans parti stemte – et ændringsforslag til lovforslag nr. L 175, der sagde, at fremtidige førtidspensionister frem til den 1. januar 2002 kører efter de nuværende regler. Der er altså ikke nogen usikkerhed dér. De kører efter de regler, vi kender i dag. Det var der faktisk et stort flertal der syntes var en rigtig god idé, for det betyder, at man ikke behøver at så usikkerhed.

Når vi har et system, som vi har haft i mange, mange år, og som vi alle sammen ved der er fordele og ulemper ved, og som vi ved det nok er klogt at ændre noget på, så er den politiske verden sådan, at der skal være et flertal. Og jeg vil godt sige til hr. Frank Aaen, inden matematikken overtager ham, at sådan nogle løsninger laver man ikke med 90-89-kombinationer. Det gør man ikke. Jeg synes faktisk, det har været et godt element i dette Ting, at når der har været tale om vigtige socialpolitiske forandringer, har vi vedtaget det med et stort, bredt flertal. Det tror jeg tjener førtidspensionisterne langt bedre end at lave noget på snævre flertal, hvor der er frygt for, hvordan Folketinget ser ud efter næste valg. Skal det så ændres igen?

Derfor haster det ikke så meget, medmindre det skal være en politisk pointe, at det skal haste. Men hvis man kigger på sagen og sagen som sådan, må det være sagligheden og grundlaget og hensynet til førtidspensionisterne, der tæller, ikke, om det sker tre måneder før eller senere.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo korrekt. Da vi diskuterede ændringen af sociallovgivningen, den generelle, valgte regeringens side, sagde definitivt til sidst høfligt, at der holdningsmæssigt var enighed langt ad vejen, men sagde fra i forhold til nogle af de krav, Enhedslisten havde, og så blev det sådan. Det klager vi ikke over. Sådan er det i politik, at hvis man ikke kan få det, man kræver, må man acceptere, at der nogle gange laves politik uden om ens parti. Sådan er det.

Men den arbejdsstil, jeg gerne vil anholde, er, at det så skal få konsekvenser for nye politiske spørgsmål. Det er en arbejdsstil, jeg ikke kan